

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2432/2021
30.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., чији је пуномоћник Милка Дамјановић, адвокат из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ..., ЕЕ из ..., ЖЖ из ..., ЗЗ из ... и ИИ из ..., правних следбеника иза покојне ЈЈ, чији је заједнички пуномоћник Марија Илић, адвокат из ..., против туженог Компаније за високоградњу „Београдски вунарски комбинат градња“ АД Београд, чији је пуномоћник Ана Лазаревић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 195/16 од 13.02.2020. године, у седници одржаној 30.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 195/16 од 13.02.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 195/16 од 13.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 21666/13 од 18.07.2014. године, ставом од 1 - 22 изреке, усвојени су тужбени захтев тужилаца и обавезан тужени да тужиоцима исплати неисплаћену зараду, топли оброк, регрес и отпремнину у износима и за периоде ближе опредељене наведеним ставовима. Ставом 23. изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износима ближе наведеним овим ставом изреке.

Допунском пресудом Првог основног суда у Београду П 21666/13 од 04.03.2015. године, исправљеном решењем истог суда П 21666/13 од 13.11.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да за тужиоца АА из ..., Републичком фонду за ПИО, Филијала за Град Београд, на досуђене новчане износе из првостепене пресуде, а за период од 01.08.1999. године до 28.10.2002. године, уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање по важећој стопи на дан уплате доприноса. Ставом другим изреке, утврђено је постојање потраживања тужилаца ИИ, ЗЗ и ЖЖ из ..., према туженом у укупном износу од 210.083,04 динара. Ставом трећим изреке, утврђено је постојање потраживања туженог према тужиоцима ИИ, ЗЗ и ЖЖ из ..., према туженом у износу од 40.973,00 динара. Ставом четвртим изреке, пребијено је потраживање тужилаца са потраживањем туженог, па је обавезан

тужени да тужиоцима ИИ, ЗЗ и ЖЖ, сви из ..., солидарно исплати укупно 169.110,04 динара. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца ДД и обавезан тужени да тужиоцу исплати на име неисплаћене зараде у периоду од 01.08.1999. године до 28.10.2002. године износ од 133.261,58 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ од доспелости до исплате, као и износ од 15.391,76 динара на име неисплаћеног топлог obroка за период од 01.08.1999. године до 30.06.2002. године, са каматом на сваки појединачни месечни износ. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу ДД из ..., накнади трошкове парничног поступка у износу од 166.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 195/16 од 13.02.2020. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда од става првог до става 22. изреке и жалба туженог у том делу одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка у делу става 23. изреке првостепене пресуде и обавезан тужени да наведеним тужиоцима исплати износ од 522.550,00 динара, док је у преосталом делу захтев тужилаца за износ од још 689.255,00 динара одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, потврђена је допунска првостепена пресуда у ставу првом, петом и шестом изреке и жалбе туженог и тужиоца ДД одбијене као неосноване. Ставом четвртим изреке, укинута је допунска првостепена пресуда у ставу другом, трећем и четвртм изреке и компензациони приговор туженог одбачен. Ставом петим изреке, одбачена је жалба тужиоца АА изјављена на став 23. изреке првостепене пресуде, као неблагоприятна. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев тужиоца АА да се обавезе тужени да му накнади трошкове другостепеног поступка као неоснован. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да плати тужиоцима на име трошкова другостепеног поступка износ од 238.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом осмим изреке, одбијен је захтев туженог да се обавезу тужиоци да плате трошкове другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиоци (осим АА) су поднели одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата неисплаћених зарада, топлог obroка, регреса и отпремнине, а побијаном правноснажном пресудом је утврђено да су тужбени захтеви тужилаца основани. О овом праву тужилаца судови су одлучили применом материјалног права које зависи од утврђеног чињеничног стања. Следом тога, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из

члана 404. ЗПП, јер се ревизијом туженог не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 30.12.2005. године, а вредност предмета спора наведена у уводу првостепене пресуде је 1.470.735,71 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе не представља динарску противвредност већу од 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић